

GJYKATA EVROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I TRETË

ÇËSHTJA ISMAILAJ DHE TË TJERË KUNDËR SHQIPËRISË
(Kërkesa nr. 28873/22)

VENDIM

Neni 6 § 1 (penal) – Mungesa e paanshmërisë së gjyqtarit të Gjykatës së Lartë pasi ka shqyrtuar më herët meritat e procedurave të shkallës së parë të lidhura ngushtë, ndaj dy prej kërkuesve – Problematika të ngjashme themelore juridike të shqyrtuara në secilën prej procedurave, dhe që minimalisht janë të lidhura – Dyshime të justifikuara objektivisht në lidhje me opinionin e mundshëm të krijuar më herët nga gjyqtari – Asnjë masë e marrë për t’iu mundësuar kërkuesve të ngrinin çështjen e paanshmërisë në kohën e duhur.

Neni 46 – Ekzekutimi i vendimit – Masat individuale – Rigjykimi ose rihapja e procedurave, nëse kërkohet, mënyra më e duhur për t’i dhënë fund shkeljes dhe për të bërë korrigjimin.

Përgatitur nga Regjistri. Nuk detyron Gjykatën.

STRASBURG
8 korrik 2025

Ky vendim do të bëhet përfundimtar sipas rrethanave të parashikuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Ai mund të bëhet subjekt i rishikimit redaktues.

Në çështjen Ismailaj dhe të tjerë kundër Shqipërisë

Gjykata Evropiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Tretë), e mbledhur si një Dhomë e përbërë nga:

Peeter Roosma, *kryetar,*

Lëtif Hüseyinov,

Darian Pavli,

Diana Kovatcheva,

Úna Ní Raifeartaigh,

Mateja Đurović,

Vasilika Sancin, *gjyqtarë*

dhe Olga Chernishova, *zëvendësregjistrare e Seksionit,*

Në lidhje me:

kërkesën (nr. 28873/22) kundër Republikës së Shqipërisë paraqitur pranë Gjykatës në mbështetje të nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (“Konventa”) më 1 qershor 2022, nga shtetasit shqiptarë, z. Kastriot Ismailaj dhe znj. Lutfije Ismailaj dhe Adriatic Development Corporation Ltd SHPK (“kërkuesit”);

vendimin për të njoftuar Qeverinë shqiptare (“Qeveria”) për ankesën në lidhje me pretendimin për paanshmëri të gjykatës, dhe për të shpallur pjesën tjetër të kërkesës të papranueshme;

vërejtjet e palëve;

Pasi diskutoi me dyer të mbyllura më 17 qershor 2025,

Shpall vendimin e mëposhtëm, që u miratua në të njëjtën datë:

HYRJE

1. Çështja ka të bëjë me pretendimin për anshmëri të gjyqtarit të Gjykatës së Lartë gjatë procedurave për konfiskimin e pasurive të kërkuesve sipas regjimit të konfiskimit edhe pa pasur një dënim të dhënë, parashikuar në të ashtuquajturin “Ligji antimafia” (ligji nr. 10192 i datës 3 dhjetor 2009, i ndryshuar, “Për parandalimin dhe luftën kundër krimit të organizuar dhe trafikimit nëpërmjet masave parandaluese kundër pasurisë”).

FAKTET

2. Z. Kastriot Ismailaj (kërkuesi i parë) është i biri i znj. Lutfije Ismailaj (kërkuesja e dytë) dhe aksioner i vetëm dhe drejtor i Adriatic Development Corporation Ltd SHPK (kërkuesi i tretë), një kompani e themeluar sipas legjislacionit shqiptar. Kërkuesit u përfaqësuan nga z. A. Saccucci dhe znj. G. Borgna, avokatë që e praktikojnë ligjin në Romë.

3. Qeveria u përfaqësua nga Agjenti i saj në atë periudhë, z. O. Moçka, avokat i përgjithshëm i shtetit.

4. Faktet e çështjes mund të përmbliidhen si në vijim:

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

5. Në vitin 2008 dhe 2012, Prokuroria e Tiranës nisi dy hetime penale ndaj kërkuesit të parë mbështetur në dyshimin se ai kishte pastruar produkte nga aktivitete kriminale në kundërshtim me nenin 287 të Kodit Penal (Pastrim i produkteve nga krimi). Hetimet u ndërpre në vitin 2010 dhe 2012 për mungesë provash dhe të elementeve që zbulonin një veprë penale, respektivisht. Në vitin 2014, ndaj kërkuesit të parë u ndërмор një hetim i ri për pastrim parash (nr. 6381/2014), me të cilin u bashkuan edhe dy hetimet e mëparshme. Kjo gjë u ndoq me iniciimin e dy proceseve parandaluese korresponduese për konfiskimin e pasurive sipas ligjit antimafia, mbështetur në gjetjet e hetimit penal të vitit 2014.

II. GRUPI I PARË I PROCEDURAVE PËR KONFISKIMIN E PASURIVE

6. Më 27 prill 2016, Gjykata e Shkallës së Parë për Krime të Rënda (“Gjykata e Shkallës së Parë”) pranoi një kërkesë nga prokuroria e posaçme për konfiskimin e një sërë pasurish (llogari bankare) që i përkisnin kërkuesve të parë dhe të tretë për kryerjen e krimeve të rënda nga kërkuesi i parë, duke deklaruar se ishin përmbushur në mënyrë kumulative (shih paragrafin 19 në vijim) tri kushtet e parashikuara në nenin 24(1) të ligjit nr. 10192, i datës 3 dhjetor 2009 (i ndryshuar).

7. Trupa gjyqësore me tre gjyqtarë i asaj gjykate, duke përfshirë gjyqtarin K. K., konstatoi se ekzistonte dyshimi i arsyeshëm, mbështetur në të dhëna, në lidhje me përfshirjen e kërkuesit të parë në aktivitete të pastrimit të parave trajtuar në nenin 287 të Kodit Penal, dhe se aktiviteti kriminal kishte nisur të kryhej që në vitin 2006, nga periudha e themelimit të kërkuesit të tretë dhe transferimit të shumave të para të parave tek ajo kompani. Ky konstatim mbështetej kryesisht në përfundimet e hetimeve penale që ishin ndërmarrë në periudhën nga viti 2008 deri në vitin 2014 ndaj kërkuesit të parë. Veçanërisht, gjykata konstatoi se kërkuesi i tretë ishte një kompani e rreme që ishte krijuar me qëllimin e vetëm e kryerjes së veprës së pastrimit të parave. Transaksionet financiare të gjeneruara me anë të kësaj kompanie, që nuk kishin pasur asnjë logjikë ekonomike, u konstatuan se e kishin origjinën nga burime të dyshimta financiare që ishin përdorur për të mbuluar aktivitete kriminale të paligjshme. Kompania nuk kishte pasur asnjë aktivitet tregtar konkret dhe zero përfitime, sidoqoftë transaksionet financiare nga llogaritë e saj varionin në miliona euro me kompani që operonin nga një parajsë fiskale (Gjibraltari).

8. Gjithashtu, gjykata konstatoi se kërkuesi i parë dhe i tretë nuk kishin shkarkuar barrën e tyre të provës, pasi ata nuk kishin provuar se pasuritë e kontestuara ishin përfituar me anë të mjeteve të ligjshme. Së fundmi, konstatohej edhe se ishte përmbushur kushti i tretë i parashikuar nga ligji, sipas së cilit pasuritë duhet të ishin në zotërimin e plotë të personit që i nënshtrohej masës.

9. Vendimi i Gjykatës së Shkallës së Parë për konfiskimin e pasurive të kërkuesve u la në fuqi në vijim nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda dhe nga Gjykata e Lartë në vitin 2016, dhe për këtë arsye, ishte bërë përfundimtar dhe i ekzekutueshëm.

III. GRUPI I DYTË I PROCEDURAVE PËR KONFISKIMIN E PASURIVE

A. Procedurat e shkallës së parë dhe në apel

10. Më 16 qershor 2015, Prokuroria për Krimet e Rënda paraqiti një kërkesë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë, ku në mbështetje të ligjit antimafia kërkonte konfiskimin e një sërë llogarive bankare të tjera dhe të një makine që i përkiste kërkuesve. Pas paraqitjes së një raporti të përgatitur nga eksperti për pasuritë dhe të ardhurat e kërkuesve, më 17 mars 2016, Gjykata e Shkallës së Parë pranoi kërkesën.

11. Për sa i përket hetimeve penale (nr. 6381/2014) që kishin nisur në periudhën midis vitit 2008 dhe 2014 ndaj kërkuesit të parë, gjykata konstatoi se ekzistonte dyshimi i arsyeshëm, i mbështetur në prova, se ai kishte qenë i përfshirë në aktivitete kriminale të parashikuara në nenin 287 të Kodit Penal që prej vitit 2006 – periudhë në të cilën u themelua kërkuesi i tretë dhe kur u transferuan shumat e parave tek ajo kompani. Veçanërisht, gjykata theksoi se kërkuesi i tretë ishte një kompani e rreme, e krijuar me qëllimin e vetëm për kryerjen e veprës së pastrimit të parave. Të gjitha transaksionet financiare të gjeneruara me anë të asaj kompanie, si edhe nga kompani të tjera të krijuara dhe të administruara nga kërkuesi i parë, nuk kishin logjikë ekonomike dhe ishin të lidhura me burime të dyshimta; nuk kishte asnjë aktivitet tregtar konkret, sidoqoftë transaksionet financiare në llogaritë e tyre varionin në miliona euro me kompani të krijuara në një parajsë fiskale (Gjibraltari).

12. Gjithashtu, gjykata konstatoi se kërkuesi i dytë dhe i tretë ishin persona të lidhur me kërkuesin e parë sipas interpretimit të ligjit dhe, për këtë arsye, mund të konsideroheshin subjekte të masës së konfiskimit. Së fundmi, gjykata konstaton se sipas ligjit, barra e provës binte mbi kërkuesit dhe ata nuk kishin provuar se fondet në llogaritë bankare, që në total ishin rreth një milion dollarë amerikanë, ishin fituar në mënyrë të ligjshme. Posedimi i këtyre pasurive konsiderohej se nuk korrespondonte me nivelin e të ardhurave, përfitimeve ose aktivitetet e ligjshme të deklaruara nga kërkuesit, dhe as nuk ishin justifikuar prej tyre në rrethanat kur përfitimi nga aktiviteti ose aktivitetet e tyre të ligjshme ishte zero.

13. Më 24 maj 2016, vendimi i Gjykatës së Shkallës së Parë u la në fuqi nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda. Përfundimet e saj mbështeteshin në provat e mbledhura gjatë hetimit penal nr. 6381/2014 (shih paragrafin 5 më sipër) ndaj kërkuesit të parë. Gjykata e apelit vendosi se këto prova ishin mjaftueshëm për të provuar dyshimin e arsyeshëm se kërkuesi i parë kishte kryer një vepër penale, si dhe origjinën e paligjshme të pasurive të konfiskuara.

B. Procedurat e Gjykatës së Lartë

14. Më 22 qershor 2016, kërkuesit paraqitën një rekurs pranë Gjykatës së Lartë ndaj vendimeve të Gjykatës së Shkallës së Parë dhe Gjykatës së Apelit për Krime të Rënda, duke listuar një sërë ankesash, që në thelb kishin të bënin me vlerësimin e fakteve dhe të provave të përdorura nga ato gjykata për të arritur në vendimet e tyre. Ndër të tjera, kërkuesit pretenduan se prokuroria nuk kishte ngritur një dyshim të arsyeshëm për përfshirjen e kërkuesve në aktivitete kriminale, për të identifikuar pasuritë e përftuara nga burime të dyshimta, dhe për të provuar lidhjen racionale midis këtyre dy elementeve.

15. Më 4 maj 2021, Gjykata e Lartë e mbledhur me dyer të mbyllura si një trupë penale prej tre gjyqtarësh, ku përfshihej gjyqtari K. K., e rrëzoi rekursin në Gjykatën e Lartë të kërkuesve si të papranueshëm. Në dosjen e materialeve nuk ka asnjë tregues se palët ishin njoftuar për seancën e radhës dhe/ose për përbërjen e trupës gjyqësore. Me deklarimin e apelit të papranueshëm, Gjykata e Lartë theksoi se ai nuk përmbushte asnjë prej kriterëve për të pranuar një rekurs të tillë në mbështetje të nenit 432 të Kodit të Procedurës Penale. Veçanërisht, ajo theksonte se nuk i takonte Gjykatës së Lartë që të rishqyrtonte provat ose pikat e ligjit, dhe se juridiksioni i saj kufizohej vetëm në argumente

juridikë. Gjithashtu, Gjykata e Lartë shtoi se ajo gjykonte se ishin përmbushur kushtet juridike në mbështetje të ligjit antimafia për konfiskimin e pasurive të kërkuesve.

16. Pjesët përkatëse të vendimit janë si në vijim:

“30. Kolegji Penal gjykon se asnjë prej pretendimeve të ngritura në rekursin në Gjykatën e Lartë nuk i referohet shkaqeve për një rekurs parashikuar në nenin 432 të Kodit të Procedurës Penale. Edhe pse Kolegji nuk shqyrton prova, ai gjykon se gjykatat më të ulëta i kanë vlerësuar me korrektësi kushtet për konfiskimin e provave [të kërkuesve], sipas parashikimeve në ligjin nr. 10192, të datës 3 dhjetor 2009... Kolegji vlerëson se të gjitha pretendimet e ngritura në rekurs janë ngritur edhe në Gjykatën e Apelit për Krime të Rënda dhe kanë marrë një përgjigje të arsyetuar prej saj...”

32. Kolegji Penal vlerëson se ankesat që kanë lidhje me keqinterpretimin e provave dhe fakteve nuk duhet të merren në konsideratë prej saj, pasi vlerësimi i provave është një çështje që nuk përfshihet në juridiksionin juridik ekskluziv të Gjykatës së Lartë. Megjithatë, Kolegji vlerëson se vendimet e gjykatave më të ulëta janë arsyetuar në mënyrë shteruese dhe krijojnë bindjen e Kolegjit se konfiskimi i pasurive përmbush kushtet e parashikuara në ligjin nr. 10192.”

C. Procedurat e Gjykatës Kushtetuese

17. Kërkuesit paraqitën një ankesë kushtetuese kundër vendimit të Gjykatës së Lartë. Ndër të tjera, ata pretenduan se apelimi i tyre në Gjykatën e Lartë nuk ishte gjykuar nga një trupë gjyqësore e paanshme për shkak të përfshirjes së mëparshme të gjyqtarit K. K. në procedurat e lidhura me çështjen ndaj kërkuesve (shih paragrafët 6–9 më sipër), që kishin të bënin me të njëjtat çështje faktike dhe ligjore që e shoqëronin çështjen në apel.

18. Më 2 dhjetor 2021, Gjykata Kushtetuese i rrëzoi ankesat kushtetuese të kërkuesve, duke përfshirë ankesën në lidhje me pretendimin për mungesë të paanshmërisë së Gjykatës së Lartë për shkak të pjesëmarrjes në procedura të gjyqtarit K. K., i cili në vitin 2016 kishte marrë pjesë si gjyqtar i shkallës së parë në një çështje kundër kërkuesit të parë dhe të tretë, dhe sipas ligjit antimafia kishte urdhëruar konfiskimin e disa llogarive bankare që i përkisnin atyre. Në lidhje me këtë, Gjykata e Lartë konstatoi se pasuritë (llogaritë bankare) e konfiskuara gjatë atyre dy procedimeve të veçanta ishin tërësisht të ndryshme, dhe arriti në përfundimin se nuk mund të kishte dyshime objektive për paanshmërinë e K. K.

KUADRI LIGJOR PËRKATËS

19. Ligji nr. 10192 i datës 3 dhjetor 2009 (“Ligji antimafia”), në fuqi në periudhën konkrete, parashikon kushtet për konfiskimin e pasurive të përfuara me anë të mjeteve të paligjshme. Pjesa përkatëse e ligjit parashikon:

Neni 3

Fusha e zbatimit

“....

2. Dispozitat e këtij ligji zbatohen edhe ndaj pasurive të:

- a) personave të afërm... të subjekteve të pikës 1 të këtij neni [të dyshuarit kryesorë];
- b) personave fizikë ose juridikë, për të cilët ka të dhëna të mjaftueshme se pasuritë ose veprimtaritë e tyre zotërohen, pjesërisht ose plotësisht, në mënyrë të drejtpërdrejtë ose të tërthortë, a janë përdorur, kanë lehtësuar apo në një formë kanë ndikuar në kryerjen e veprimtarive të jashtëligjshme nga personat e parashikuar në pikën 1 të këtij neni.”

Neni 5

Marrëdhënia me procedimin penal

1. Procedura e caktimit dhe e zbatimit të masave parandaluese, sipas këtij ligji, është autonome nga gjendja, shkalla apo përfundimi i procedimit penal që zhvillohet në ngarkim të personave, subjekte të këtij ligji.

2. Verifikimet, hetimet dhe gjykimi, sipas këtij ligji, mbështeten në rregullat procedurale të këtij ligji dhe plotësohen nga rregulla të përcaktuara në Kodin e Procedurës Civile.”

Neni 24

Pranimi i kërkesës për konfiskim

1. Gjykata vendos konfiskimin e pasurive kur plotësohen të gjitha kushtet e mëposhtme:

a) kur ka dyshime të arsyeshme, bazuar në indicie, për pjesëmarrjen e personit në veprimtari kriminale të parashikuara në nenin 3 të këtij ligji;

b) kur nuk provohet se pasuria ka prejardhje të ligjshme, apo personi nuk justifikon zotërimin e pasurive ose të të ardhurave, që nuk i përgjigjen dukshëm nivelit të të ardhurave, fitimeve apo veprimtarive të ligjshme...; dhe

c) kur rezulton se pasuria është drejtpërdrejt ose tërthorazi në zotërim të pjesshëm apo të plotë personit.

20. Neni 5, paragrafi 2, i ligjit antimafia u ndryshua më pas me anë të ligjit nr. 70/2017, si në vijim:

“2. Verifikimi, hetimi dhe gjykimi sipas këtij ligji do të ndjekë rregullat procedurale të këtij ligji, plotësuar nga rregullat e parashikuara në Kodin e Procedurës Penale, sipas rastit. Të dhënat e përfutuara nga akte kriminale [mund] të përdoren në procedurën e parashikuara nga ky ligj.”

21. Neni 472 i Kodit të Procedurës Civile, në fuqi në periudhën kur kërkuesit paraqitën apelimin e tyre pranë Gjykatës së Lartë, parashikon si në vijim:

Neni 472

Vendime ndaj të cilave mund të ushtrohet rekurs

“Vendimet e shpallura nga gjykata e apelit dhe ato të gjykatës së shkallës së parë, në rastet që përcaktohen nga ky Kod, mund të ankimohen me rekurs në Gjykatën e Lartë [dhe] vetëm [për shkaqet] si në vijim:

a) nuk është respektuar ose është zbatuar keq ligji;

b) ka shkelje të rënda të normave procedurale...

...”

22. Dispozitat përkatëse të Kodit të Procedurës Penale (KPP) në fuqi në periudhën e gjykimit të rekursit të kërkuesit nga Gjykata e Lartë, përcakton si në vijim:

Neni 15

Papajtueshmëria për shkak të pjesëmarrjes në procedim

“1. Gjyqtari që ka dhënë ose që ka marrë pjesë në dhënien e vendimit në një shkallë të procedimit nuk mund të ushtrojë funksionet e gjyqtarit në shkallët e tjera, as të marrë pjesë në rigjykim apo rishikim pas prishjes së vendimit...”

Neni 17

Heqja dorë

1. Gjyqtari ka për detyrë të heqë dorë nga gjykimi i çështjes konkrete:

...

c) kur ka dhënë këshilla ose kur ka shfaqur mendim mbi objektin e procedimit; ...

ë) kur ekzistojnë shkaqe të tjera të rëndësishme njëanshmërie.

2. Deklarimi i heqjes dorë i paraqitet kryetarit të gjykatës përkatëse i cili e miraton ose e refuzon atë me vendim të arsyetuar.

Neni 18

Përfundimi i gjyqtarit

“1. Palët mund të kërkojnë përfundimin e gjyqtarit:

a) në rastet e parashikuara nga nenet 15, ... dhe 17 [të këtij Kodi];

b) kur gjatë ushtrimit të funksioneve dhe para se të jetë dhënë vendimi ai ka shfaqur mendimin e tij mbi faktet ose rrethanat objekt procedimi. 2. Gjyqtari nuk mund të japë ose të marrë pjesë në dhënien e vendimit derisa të jepet vendimi që e deklaron të papranueshme ose që e rrëzon kërkesën e përfundimit.”

Neni 432

Rekursi kundër vendimeve të gjykatës së apelit

1. Rekursi në Gjykatën e Lartë kundër vendimeve të gjykatës së apelit mund të bëhet për këto shkaqe:

a) për mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material ose procedural, me rëndësi për njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore;

b) për mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit procedural me pasojë pavlefshmërinë e vendimit, pavlefshmërinë absolute të akteve ose përdorshmërinë e provave;

c) kur vendimi i ankimuar vjen në kundërshtim me praktikën e Kolegjit Penal ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

2. Kur e çmon të nevojshme, gjykata u kërkon palëve memorie me shkrim.

Neni 433

Mospranimi i rekursit

1. Rekursi nuk pranohet në qoftë se bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që lejon ligji, si dhe kur Gjykata e Lartë çmon se çështja nuk duhet të shqyrtohet prej saj, sipas përcaktimeve të paragrafit 1, të nenit 432, të këtij Kodi.

2. Mospranimi i rekursit vendoset nga një trup gjykues me tre gjyqtarë në dhomën e këshillimit.

LIGJI

I. PRETENDIMI PËR SHKELJE TË NENIT 6 § 1 TË KONVENTËS

23. Kërkuesit u ankuan se e drejta e tyre për një gjykim të paanshëm ishte shkelur për shkak të pjesëmarrjes së gjyqtarit K. K. në procedurat pranë Gjykatës së Lartë ndaj tyre. Një gjë e tillë ishte në kundërshtim me garancitë e nenit 6 § 1 të Konventës, pjesa përkatëse e të cilit parashikon si në vijim:

“Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij.”

A. Pranueshmëria

24. Qeveria parashtroi se ankesa e kërkuësve ishte një ankesë “e shkallës së katërt” dhe se përbënte një shkelje të së drejtës për ankesë individuale në mbështetje të nenit 35 § 3 të Konventës. Në lidhje me kërkuësen e dytë, Qeveria parashtroi se ajo nuk kishte statusin e viktimës sipas nenit 34 të Konventës, pasi ajo nuk kishte qenë palë në procedimet në shkallën e parë ku mori pjesë gjyqtari K. K.

25. Kërkuësit parashtroan se kundërshtimeve të Qeverisë u mungonte merita dhe ishin të gabuara. Në lidhje me statusin e viktimës, kërkuësit pohuan se fakti se gjyqtari K. K. i cili tashmë kishte krijuar një mendim për meritat e çështjes mbështetur në gjykimin e tij në grupin e parë të procedimeve, ku kërkuësja e dytë nuk ishte e përfshirë, kishte ndikuar negativisht edhe ndaj kësaj të fundit, e cila ishte përfshirë vetëm në grupin e dytë të procedurave (shih *Urgesi dhe të tjerë kundër Italisë*, nr. 46530/09, §§ 94–95, 8 qershor 2023).

26. Gjykata vlerëson se pavarësisht se kërkuësja e dytë nuk ishte palë në grupin e parë të procedurave, ajo ende mund të vlerësohej se ishte ndikuar nga paanshmëria e gjyqtarit K. K. për shkak se ajo ishte një nga subjektet në grupin e dytë të procedurave, së bashku me dy kërkuës të tjerë. Veçanërisht, të dy procedimet kishin të bënin me konfiskimin e pasurive të ndryshme për shkak të aktivitetit kriminal të kërkuësit të parë. Kërkuësja e dytë, nëna e tij, u prek si person i afërt (shih nenin 3 të ligjit antimafia, paragrafi 19 më sipër), me anë të konfiskimit të pasurive (llogari bankare) në emrin e saj, me pretendimin se ishin produkte nga të ardhurat prej aktiviteteve kriminale të të birit të saj, për të cilat u iniciuan të dy grupet e procedimeve.

27. Për sa i përket pretendimit të Qeverisë se kërkuësit kishin abuzuar me të drejtën e tyre për të bërë një ankesë, parimet përkatëse parashikohen, për shembull, në *Gross kundër Zvicrës* ([DHM], nr. 67810/10, § 28, GJEDNJ 2014). Veçanërisht, Gjykata thekson se një kërkesë mund të rrëzohet si abuzim me të drejtën për të bërë një kërkesë vetëm në rrethana të jashtëzakonshme, të tilla si për shembull, nëse ajo do të ishte mbështetur me dijeni në fakte të pavërteta (shih, për shembull, *Akdivar dhe të tjerë kundër Turqisë*, 16 shtator 1996, §§ 53–54, *Raporte të gjykimeve dhe vendimeve* 1996-IV; *Varbanov kundër Bullgarisë*, nr. 31365/96, § 36, GJEDNJ 2000-X; dhe *Popov kundër Moldavisë (nr. 1)*, nr. 74153/01, § 49, 18 janar 2005). Qëllimi i kërkuësit për të mashtruar Gjykatën duhet të mbështetet me siguri të mjaftueshme (shih *Gross*, cituar më sipër, § 28). Megjithatë, në çështjen konkrete nuk ekziston një indicie e tillë, për këtë arsye ky kundërshtim i bërë nga Qeveria duhet të rrëzohet.

28. Gjykata thekson se kërkesa nuk është as e pambështetur në fakte dhe as e papranueshme për shkaqe të tjera të listuara në nenin 35 të Konventës. Për këtë arsye, ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

B. Meritat

1. Parashtrimet e palëve

29. Kërkuësit u ankuan se Gjykata e Lartë, që kishte gjykuar ankesën për masën e konfiskimit ndaj tyre, nuk kishte qenë e paanshme, për shkak të pranisë në kolegjin e gjyqtarit K. K., i cili më herët kishte shprehur opinionin e tij për meritat e çështjes së tyre, dhe veçanërisht, për shkaqet kryesore mbi të cilat mbështetej konfiskimi i pasurive të tyre, më konkretisht: dyshimi i arsyeshëm se kërkuësi i parë ishte përfshirë në aktivitete kriminale dhe origjina e paligjshme e pasurive të tyre (grupi i parë i procedimeve).

30. Kërkuësit u mbështetën në ngjashmëritë midis dy grupeve të procedimeve, veçanërisht, se përfundimet e lidhura me çështjen mbështeteshin në të njëjtat supozime juridike dhe faktike, dhe në faktin se ato kishin rezultuar nga i njëjti hetim për përfshirjen e kërkuësit të parë në aktivitete kriminale, përfundime të arritura në të dyja çështjet nga ekzaktësisht të njëjtat prova. Në lidhje me këtë, ata u mbështetën tek *Indra kundër Sllovakisë* (nr. 46845/99, § 53, 1 shkurt 2005), dhe *Urgesi dhe të tjerë* (cituar më sipër, §§ 92 dhe 95). Sipas kërkuësve, fakti se në vendimet e Gjykatës së Shkallës së Parë për Krime

të Rënda Tiranë ishte përdorur i njëjti formulim, në secilin prej të dy grupeve të procedimeve kishte prova për ngjashmërinë e tyre.

31. Veçanërisht, mbështetur në provat e mbledhura në kontekstin e procedurave penale të ndërmarra ndaj kërkuesit të parë, gjykatat vendase kishin konstatuar në të dy grupet e procedimeve se kërkuesi i tretë kishte qenë një kompani e rreme, që ishte krijuar me qëllimin e vetëm për të kryer veprën e pastrimit të parave, dhe se flukset financiare të gjeneruara nga një kompani e tillë, dhe pasuritë e mbledhura nga kërkuesi i parë (dhe nën zotërimin e këtij të fundit në mënyrë të drejtpërdrejtë ose jo të drejtpërdrejtë) pas fillimit të aktivitetit kriminal (pas vitit 2006), duhej të konsideroheshin që të gjitha si pasuri me origjinë të paligjshme.

32. Gjithashtu, mbështetur në *Toziçka kundër Polonisë* (nr. 29995/08, §§ 43–46, 24 korrik 2012) dhe *Indra* (cituar më sipër, § 53), kërkuesit parashtruan se gjyqtari K. K., kur ishte pjesë e trupës gjyquese në Gjykatën e Lartë që kishte gjykuar çështjen e tyre, ishte thirrur për të vendosur nëse duhej të lihej në fuqi ose jo interpretimi i tij juridik i së drejtës materiale në një gjykim të mëparshëm dhënë në të njëjtën çështje. Ata parashtruan se fakti se i njëjti gjyqtar ishte thirrur për të vendosur nëse vet ai kishte bërë një gabim ose jo në interpretimin juridik apo në kërkesë ishte mjaftueshëm për të provuar se dyshimet për mungesën e paanshmërisë nga ana e tij ishin të justifikuar objektivisht. Kërkuesit parashtruan se kolegji i Gjykatës së Lartë që kishte gjykuar çështjen e tyre gjatë procedurave të kontestuara nuk ishte kufizuar në rrëzimin e ankesës së tyre si të papranueshme, por kishte vlerësuar meritat e arsyeve të tyre për apelim (kërkuesit iu referuan paragrafit 32 të vendimit të Gjykatës së Lartë – shih paragrafin 16 më sipër).

33. Qeveria përsëriti argumentet e Gjykatës Kushtetuese në çështjen konkrete, duke pohuar se dy grupet e procedimeve kishin qenë tërësisht të ndryshme pasi kishin të bënin me konfiskimin e pasurive të ndryshme. Gjithashtu, Qeveria parashtroi se në procedimet e kontestuara, Gjykata e Lartë, me pjesëmarrjen e gjyqtarit K. K., kishte vendosur për pranueshmërinë e rekursit, një aspekt procedural dhe jo për meritat e çështjet. Qeveria u mbështet në *Morel kundër Francës* (nr. 34130/96, GJEDNJ 2000-VI).

2. Vlerësimi i Gjykatës

a) Parimet e përgjithshme

34. Gjykata përsëriti se paanshmëria normalisht është tregues i mungesës së paragjyimit, dhe ekzistenca e saj mund të shqyrtohet në mënyra të ndryshme. Sipas praktikës gjyqësore të konsoliduar të Gjykatës, ekzistenca e paanshmërisë për qëllime të nenit 6 § 1 duhet të përcaktohet sipas një shqyrtimi të aspektit subjektiv ku duhet të mbahet në konsideratë bindja personale dhe sjellja e një gjyqtari të caktuar, që do të thotë, nëse gjyqtari rezervonte ndonjë paragjykim apo anësi personale në një çështje të caktuar; dhe gjithashtu edhe sipas testimit të aspektit objektiv, që do të thotë duke parashtruar nëse vetë gjykata, dhe midis aspekteve të tjera, përbërja e saj, kishte ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim në lidhje me paanshmërinë e saj (shih, për shembull, *Kyprianou kundër Qipros* [DHM], nr. 73797/01, § 118, GJEDNJ 2005-XIII; *Micallef kundër Maltës* [DHM], nr. 17056/06, § 93, GJEDNJ 2009; *Morice kundër Francës* [DHM], nr. 29369/10, § 73, GJEDNJ 2015; dhe *Ilseber kundër Gjermanisë* [DHM], nr. 10211/12 dhe 27505/14, § 287, 4 dhjetor 2018).

35. Për sa i përket shqyrtimit të anës subjektive, parimi se një gjykatë duhet të prezumohet të jetë e lirë nga paragjyrimi personal ose anshmëria është prej shumë kohësh pjesë e praktikës gjyqësore të Gjykatës (shih *Kyprianou*, § 119; *Micallef*, § 94; dhe *Morice*, 74, të gjithë cituar më sipër). Paanshmëria personale e një gjyqtari duhet të prezumohet derisa të ketë provë për të kundërtën (shih *Hauschildt kundër Danimarkës*, 24 maj 1989, § 47, seritë A nr. 154). Në lidhje me llojin e provës së kërkuar, Gjykata ka kërkuar që të konstatohet, për shembull, nëse një gjyqtar ka shfaqur armiqësi ose keqdashje për

arsye personale (shih *De Cubber kundër Belgjikës*, 26 tetor 1984, § 25, seritë A nr. 86, dhe *Morice*, cituar më sipër, § 74).

36. Për sa i përket testimin të aspektit objektiv, duhet të përcaktohet nëse, përtej sjelljes së gjyqtarit, ka fakte të konstatuara që mund të ngrenë dyshime për paanshmërinë e tij apo të saj. Kjo nënkupton se, kur vendoset nëse në një çështje të caktuar ka arsye legjitime për të pasur frikë se një gjyqtari, apo organi të caktuar të mbledhur si një trupë gjykuese, i mungon paanshmëria, këndvështrimi i personit në fjalë është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Ajo çfarë është vendimtare është nëse kjo frikë mund të provohet se justifikohet nga aspekti objektiv (shih *Micallef*, cituar më sipër, § 96).

37. Në lidhje me këtë, edhe dukja mund të jetë e një rëndësie të caktuar, ose me fjalë të tjera, “nuk duhet që drejtësia vetëm të bëhet, por gjithashtu duhet të jetë e dukshme se po bëhet” (shih *De Cubber*, cituar më sipër, § 26). Ajo që është në rrezik është besimi që duhet të frymëzojnë në publik gjykatat në një shoqëri demokratike. Për këtë arsye, çdo gjyqtar për të cilin ekziston një arsye legjitime për të pasur frikë për mungesën e paanshmërisë duhet të tërhiqet (shih *Castillo Algar kundër Spanjës*, 28 tetor 1998, § 45, *Raportë* 1998-VIII; *Micallef*, cituar më sipër, § 98; dhe *Morice*, cituar më sipër, § 78).

38. Gjykata përsërit se fakti i thjeshtë se një gjyqtar ka marrë vendime të mëparshme në lidhje me të njëjtën vepër penale në vetvete nuk mund të justifikojë frikën për paanshmërinë e tij apo të saj. Gjithashtu, fakti i thjeshtë se një gjyqtar tashmë ka gjykuar akuza penale të ngjashme apo të palidhura me njëra-tjetrën, apo se ai ose ajo tashmë ka gjykuar një të bashkëpandehur në procedura penale të ndryshme, në vetvete nuk është mjaftueshëm për të dyshuar paanshmërinë e këtij gjyqtari në një çështje në vijim (shih *Meng kundër Gjermanisë*, nr. 1128/17, § 47, 16 shkurt 2021, me referenca të tjera).

b) Zbatimi i parimeve të mësipërme në çështjen konkrete

39. Në çështjen konkrete, kërkuesit nuk paraqitën ndonjë provë se gjyqtari K. K. kishte shfaqur anshmëri personale ndaj tyre. Për këtë arsye, çështja duhet të shqyrtohet nga perspektiva e testimin të paanshmërisë objektive (krahaso *Teslya kundër Ukrainës*, nr. 52095/11, § 42, 8 tetor 2020).

40. Në lidhje me thelbin e ankesës, Gjykata vëren se aspekti i mungesës së paanshmërisë gjyqësore në çështjen konkrete është funksional në natyrë: që do të thotë, në rastin kur sjellja personale e gjyqtarit nuk vihet në dyshim, por në rastin kur, për shembull, ushtrimi i funksioneve të ndryshme në procesin gjyqësor nga i njëjti person mund të justifikojë objektivisht dyshime për paanshmërinë e gjyqësorit, duke mos përmbushur në këtë mënyrë standardin e Konventës sipas testit objektiv (shih *Kyprianou*, cituar më sipër, § 121, dhe *Morice*, cituar më sipër, §§ 73–78).

41. Gjykata thekson se shqetësimet e kërkuesve në lidhje me paanshmërinë e Gjykatës së Lartë ishin pasojë e faktit se i njëjti gjyqtar K. K., i cili më herët kishte shqyrtuar meritat e procedurave të lidhura ngushtë ndaj dy prej kërkuesve, ishte pjesë e trupës gjykuese të asaj gjykate. Mund të pranohet se kjo situatë mund të ngrejë dyshime në mendjet e kërkuesve për paanshmërinë e asaj gjykate. Megjithatë, Gjykata ka vendosur nëse këto dyshime justifikoheshin objektivisht (krahaso *Morel*, cituar më sipër, § 44, dhe *Toziczka*, cituar më sipër, § 38). Përgjigja për këtë pyetje varet nga vlerësimi i rrethanave individuale për secilën çështje (shih *Borg kundër Maltës*, nr. 37537/13, § 89, 12 janar 2016). Për këtë arsye, Gjykata duhet të vlerësojë nëse problematikat e shqyrtuara nga Gjykata e Shkallës së Parë ndaj kërkuesit në procedura të veçanta ishin analoge me ato të shqyrtuara nga Gjykata e Lartë në grupin e kontestuar të procedimeve, dhe nëse po, nëse gjykata e nivelit të lartë u shpreh për meritat e të njëjtave problematikave juridike (shih *Morel*, cituar më sipër, §§ 47–48).

42. Gjykata vëren se më 27 prill 2016, Gjykata e Shkallës së Parë, në procedura të veçanta për rikuperimin e pasurive ndaj dy kërkuesve, konfiskoi disa prej llogarive të tyre bankare mbështetur në ligjin nr. 10192. Në ato procedura, me pjesëmarrjen e gjyqtarit K. K., gjykata konstatoi se kërkuesit nuk kishin justifikuar origjinën e ligjshme të fondeve në ato llogari bankare. Në vijim, ai vendim u la në fuqi nga Gjykata e Apelit për Krime të Rënda dhe Gjykata e Lartë në vitin 2016.

43. Gjykata vlerëson se problematikat juridike të mbajtura në konsideratë nga Gjykata e Lartë në procedimet e kontestuara ishin të ngjashme, dhe të paktën, të lidhura, me problematikat e trajtuara nga gjykatat më të ulëta në grupin e parë të procedimeve. Argumenti i Qeverisë se çështjet ishin tërësisht të ndryshme sepse kishin të bënin me pasuri të ndryshme nuk është bindës. Gjykata vlerëson se të dy grupet e procedimeve mbështeteshin në prova që vinin nga i njëjti hetim penal, që lidhej kryesisht me të njëjtat akuza që përfshinin pastrim parash nga individët dhe kompanitë në fjalë, dhe që kërkonin shkaqe juridike të ngjashme për konfiskimin e pasurive të kërkuësve.

44. Gjykata vëren se kërkuësit u mbështetën në një linjë të praktikës gjyqësore ku Gjykata ka konstatuar një shkelle të nenit 6 § 1 të Konventës, sepse një gjyqtar, i cili më herët ishte përfshirë në një çështje kundër kërkuësit(ve), në vijim kishte gjykuar një apelim për pikat e ligjit në Gjykatën e Lartë (shih *Indra*, cituar më sipër, §§ 51–55, dhe *Toziçzka*, cituar më sipër §§ 37–46). Veçanërisht, në këto çështje Gjykata vlerëson se procedurat e kontestuara ishin mbështetur në të njëjtin grup faktesh dhe përfshinin gjyqtarin në fjalë për gjykimin e problematikave të lidhura me një gjykim të mëparshëm. Gjithashtu, në *Urgesi dhe të tjerë* (cituar më sipër, §§ 90–97), Gjykata vlerëson se problematikat që iu paraqitën gjyqtarit në fjalë për shqyrtim në secilin prej dy grupeve të procedimeve (fillimisht në cilësinë e prokurorit dhe më pas si gjyqtar), në lidhje me të gjithë paditësit, në thelb ishin të njëjta, ose minimalisht të lidhura ngushtë.

45. Gjykata konstaton merita në argumentet e kërkuësve. Në rrethanat e çështjes konkrete, nuk ishte e paarsyeshme që kërkuësit të mendonin se gjyqtari K. K., i cili ishte gjyqtar në Gjykatën e Lartë, mund të ketë pasur një këndvështrim të paramenduar për meritat e çështjes (që do të thotë, për ligjshmërinë e përgjithshme të konfiskimeve) për gjykimin e tij në shkallën e parë në procedura shumë të ngjashme ndaj dy prej palëve. Për këtë arsye, për paanshmërinë e tij mund të lindin dyshime të justifikuar objektivisht. Gjykata mban në konsideratë faktin se në sistemin shqiptar të shqyrtimit të rekursit, Gjykata e Lartë vepron si gjykatë me një fushëveprim të kufizuar për shqyrtim për sa i përket zbatimit të juridiksionit substantiv apo procedural nga gjykatat më të ulëta. Megjithatë, Gjykata vëren se në çështjen konkrete kolegji i Gjykatës së Lartë, në fakt, u shpreh në një masë të caktuar për meritat e çështjes, kur vendosi për pranueshmërinë e rekursit (shih paragrafin 16 më sipër). Sipas rrethanave, Gjykata është e mendimit se gjyqtari K. K. e gjeti veten në një situatë atij iu kërkuar efektivisht që të vendoste për interpretimin e tij të mëparshëm juridik ose zbatimin e ligjit substantiv në procedura të lidhura ngushtë me çështjen ndaj kërkuësve (shih *Toziçzka*, cituar më sipër, § 43).

46. Në vijim, Gjykata vëren se në dosjen e çështjes nuk ka asnjë tregues, por as Qeveria nuk ka pretenduar, se kërkuësit ishin njoftuar paraprakisht për seancën e datës 4 maj 2021 dhe/ose përbërjen e Kolegjit të Gjykatës së Lartë (shih nenin 433 të KPC-së, paragrafi 22 më sipër; shih edhe *Federata e Golfit Kroaci kundër Kroacisë*, nr. 66994/14, §§ 112–13, 17 dhjetor 2020). Gjithashtu, nuk ka informacion nëse kolegji i Gjykatës së Lartë e konsideronte konfliktin e mundshëm të interesit *proprio motu*. Në rrethana të tilla, çdo gjyqtar për të cilin mund të ekzistojë një arsye legjitime për të pasur dyshime për mungesën e paanshmërisë duhet të mbajë në konsideratë nevojën për t'u tërhequr nga procedurat (shih *Castillo Algar*, cituar më sipër, § 45; *Morice*, cituar më sipër, § 78; dhe *Škerlj kundër Kroacisë*, nr. 32953/13, § 43, 11 korrik 2019). Një mundësi e tillë rezulton të jetë e parashikuar nga rregullat e procedurës penale në sistemin e brendshëm (shih nenin 17 të KPC-së, paragrafi 22 më sipër). Specifikisht, është përgjegjësi e secilit gjyqtar të identifikojë çdo pengesë në pjesëmarrjen e tij ose të saj, dhe ose të tërhiqet; ose kur përballet me një situatë në të cilën është e diskutueshme nëse ai apo ajo duhet të skualifikohet, edhe pse nuk përjashtohet në mënyrë të qartë nga ligji, ta sjellë çështjen në vëmendjen e palëve për t'i dhënë atyre mundësinë që të kundërshtojnë pjesëmarrjen e gjyqtarit (shih *Sigrður Elín Sigfúsdóttir kundër Islandës*, nr. 41382/17, § 35, 25 shkurt 2020). Megjithatë, në çështjen konkrete rezulton se nuk është marrë asnjë masë e tillë që do t'i kishte bërë të mundur kërkuësve ta ngrinin çështjen e paanshmërisë në kohën e duhur.

47. Mbështetur në sa më sipër, Gjykata arrin në përfundimin se është shkelur neni 6 § 1 i Konventës në lidhje me kërkesën për një gjykatë të paanshme.

II. ZBATIMI I NENEVE 46 DHE 41 TË KONVENTËS

A. Neni 46 i Konventës

48. Neni 46 i Konventës parashikon:

“1. Palët e Larta Kontraktuese marrin përsipër të respektojnë vendimin e formës së prerë të Gjykatës në çdo çështje ku ato janë palë.”

49. Kërkuesit kërkuan rishqyrtimin ose rihapjen e procedurave të brendshme si masa individuale të përshtatshme për *restitutio in integrum* për të korrigjuar të metat procedurale dhe për të risjellë situatën që do të kishte ekzistuar nëse nuk do të kishte ndodhur shkelja.

50. Gjykata ka ritheksuar se, teksa kryesisht i takon Shtetit në fjalë që të zgjedhë mjetet që do të përdorë në rendin e tij juridik të brendshëm për të përmbushur detyrimin e tij sipas nenit 46 të Konventës, një rigjykim ose rihapje e çështjes, nëse është e nevojshme, në parim paraqet mënyrën e duhur për të korrigjuar një shkelje të nenit 6, veçanërisht në rastet kur Gjykata ka konstatuar se gjykata vendase nuk ka përmbushur kërkesat e Konventës për pavarësi dhe paanshmëri (shih *Öcalan kundër Turqisë* [DHM], nr. 46221/99, § 210, GJEDNJ 2005-IV, dhe *Urgesi dhe të tjerë*, cituar më sipër, § 104). Gjykata konstaton se në parim kjo është e mundur në sistemin juridik shqiptar (*Hysi kundër Shqipërisë*, nr. 72361/11, § 43, 22 maj 2018; *Meli kundër Shqipërisë*, nr. 41373/21 dhe 48801/21, § 83, 16 korrik 2024; *Gaba kundër Shqipërisë*, nr. 33369/17, § 101, 17 dhjetor 2024).

B. Neni 41 i Konventës

51. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Kur Gjykata konstaton se ka pasur një shkelje të Konventës ose të protokolleve të saj dhe, nëse e drejta e brendshme e Palës së Lartë Kontraktuese lejon të bëhet vetëm një ndreqje e pjesshme, Gjykata, kur është e nevojshme, i akordon shpërblim të drejtë palës së dëmtuar.”

1. Dëmshpërblimi

52. Kërkuesit kërkuan 45,000 euro (15,000 euro secili) për dëmin jopasuror për stresin, pasigurinë dhe humbjen e mundësisë procedurale si pasojë e rezultatit të procedurave të brendshme konkrete.

53. Qeveria parashtrroi se pretendimet për dëmin jopasuror ishin të pambështetura në fakte dhe të ekzagjeruara.

54. Gjykata i akordon kërkuesve shumën në total prej 3,500 eurosh për dëmin jopasuror, plus çdo taksë të tarifueshme.

2. Kostot dhe shpenzimet

55. Kërkuesit kërkuan edhe 6,500 euro për kostot dhe shpenzimet e bëra në gjykatat e brendshme dhe 41,880 euro për kostot dhe shpenzimet e bëra pranë Gjykatës.

56. Qeveria parashtrroi se kërkuesit nuk kishin paraqitur prova mbështetëse për shpenzimet e bëra pranë gjykatave vendase (duke përfshirë faturat, gjë që ishte kërkesë sipas juridiksionit shqiptar), dhe se në çdo rast, pretendimet e kërkuesve ishin të paarsyeshme.

57. Në lidhje me shpenzimet e bëra pranë Gjykatës, Qeveria argumentoi se informacioni i paraqitur nga kërkuesit ishte shumë i përgjithshëm, pasi kërkuesit nuk kishin specifikuar informacione të tilla si shuma e orëve të punës të shpenzuara dhe nga sa avokatë; dhe se këto informacione nuk ishin të mjaftueshme për të përcaktuar nëse ishte e nevojshme që të bëheshin këto shpenzime për qëllimin e përfaqësimit të tyre pranë Gjykatës. Gjithashtu, disa shpenzime nuk ishin bërë ende (rreth gjysma) dhe pagesat për shpenzimet që faktikisht ishin bërë, ishin kryer nga një person i paidentifikuar pa objekt të specifikuar për transfertat. Së fundmi, Qeveria parashtrroi se ato shpenzime ishin shumë më të larta sesa norma normale në Shqipëri, dhe gjithashtu tejkalonin limitin ligjor për shpenzime të tilla (në përputhje me aktin nënligjor të Dhomës Kombëtare të Avokatisë, Shqipëri). Qeveria u mbështet në *Bici kundër Shqipërisë* (nr. 5250/07, § 59, 3 dhjetor 2015).

58. Sipas praktikës gjyqësore të Gjykatës, një kërkuar ka të drejtën të rimbursohet për kostot dhe shpenzimet vetëm në masën sa është provuar se ato faktikisht, dhe sipas nevojës, janë kryer dhe janë të arsyeshme për kuant. Në çështjen konkrete, duke iu referuar dokumenteve në zotërimin e saj dhe kritereve të mësipërme, Gjykata rrëzon kërkesën për kostot dhe shpenzimet në procedimet e brendshme dhe e konsideron të arsyeshme që të akordojë shumën prej 5,000 euro për procedurat pranë Gjykatës, plus çdo taksë që mund t'i tarifohet kërkuarve.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT,

1. E shpall kërkesën të pranueshme;

2. Gjykon se është shkelur neni 6 § 1 i Konventës;

3. Gjykon:

a) se Shteti i paditur duhet t'i paguajë kërkuarve bashkërisht, brenda tre muajve nga data në të cilën vendimi bëhet përfundimtar në përputhje me nenin 44 § 2 të Konventës, shumat e mëposhtme, që duhet të konvertohen në monedhën e Shtetit të paditur në normën e zbatueshme në datën e dëmshpërblimit:

i. 3,500 euro (tre mijë e pesëqind euro), plus çdo taksë që mund të tarifohet, për dëmin jopasuror;

ii. 5,000 euro (pesë mijë euro), plus çdo taksë që mund t'i tarifohet kërkuarve, për kostot dhe shpenzimet;

b) se nga përfundimi i periudhës tremujore të përmendur më sipër deri në dëmshpërblim duhet të paguhet interes i thjeshtë për shumat e mësipërme në normën e barabartë me normën marginale të huadhënies së Bankës Qendrore Evropiane gjatë periudhës së mosshlyerjes plus tre pikë përqindje;

4. Rrëzon pjesën tjetër të pretendimit të kërkuarve për shpërblim të drejtë.

Hartuar në anglisht dhe njoftuar me shkrim më 8 korrik 2025, në mbështetje të Rregullit 77 §§ 2 dhe 3 të Rregullores së Gjykatës.

Peeter Roosma

KRYETAR

Olga Chernishova

ZËVENDËSREGJISTRARE

SHTOJCË
LISTA E KËRKUESVE

Nr.	Emri i kërkuarit	Viti i lindjes/regjistrimit	Kombësia/themelimi	Vendbanimi
1	Kastriot ISMAILAJ	1963	Shqiptar	Tiranë
2	Lutfije ISMAILAJ	1941	Shqiptare	Tiranë
3	ADRIATIC DEVELOPMENT CORPORATION Ltd	2006	Shqiptare	Tiranë